

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 P 339865 24 GŽ 2
Tuzla, 13.02.2024. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Amele Delić, kao predsjednika vijeća, Tenzile Begović i Fahire Alić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca Addiko Bank d.d. Sarajevo, sa sjedištem u Sarajevu, ul. Trg solidarnosti broj 12, koga zastupa punomoćnik N.K., dipl. pravnik, uposlenik tužioca, protiv tuženih: 1. G.K. iz L., ul. ..., 2. M.J. iz L., ul. ... 16/33 i 3. M.M. iz L., ul. ..., koje zastupa punomoćnik Sead Agić, advokat iz Tuzle, radi isplate duga, vsp. 87.704,46 KM, odlučujući o žalbi u odnosu na tužene: 1. G.K. i 3. M.M., izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 339865 18 P od 06.12.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.02.2024. godine, donio je

PRESUDU

Žalba se djelimično uvažava i prvostepena presuda djelimično preinačava u odnosu na tužene: 1. G.K. i 3. M.M., kako slijedi:

Obavezuju se tuženi: 1. G.K. i 3. M.M. da solidarno isplate tužiocu dug u ukupnom iznosu od 28.813,09 KM, umjesto dosuđenog iznosa od 87.619,57 KM, sa zakonskim zateznim kamatama kako slijedi:

- na iznos od po 668,56 KM na ime dospjelih mjesečnih anuiteta za avgust, septembar, oktobar i novembar 2015.godine, zakonska zatezna kamata teče počev od 02-og u mjesecu za tekući mjesec pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove presude i

- na iznos od 26.138,85 KM, koji je dospio za isplatu otkazom ugovora o kreditu 24.11.2015. godine, zakonska zatezna kamata teče počev od 25.11.2015. godine, kao narednog dana od dana otkaza ugovora o kreditu pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove presude.

Obavezuje se tužilac da isplati tuženima 1. G.K. i 3. M.M. iznos od 2.341,13 KM, na ime cjelokupnih troškova parničnog postupka, sve u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove presude, umjesto da oni naknade tužiocu dosuđene troškove postupka iz stava prvog izreke prvostepene presude, dok se žalitelji odbijaju sa preostalim zahtjevom za naknadu troškova postupka.

U preostalom pobijanom dijelu prvostepena presuda se potvrđuje, u odnosu na tužene: 1. G.K. i 3. M.M..

O b r a z l o Ź e n j e

Stavom prvim izreke prvostepene presude, obavezani su tuženi G.K., M.J. i M.M. da tužiocu Addiko Bank d.d. Sarajevo solidarno plate dug u ukupnom iznosu od 87.619,57 KM uvećano za zakonsku zateznu kamatu na glavni dug u iznosu od 59.314,23 KM, počevši od

19.07.2018. godine pa do konačne isplate duga, kao da i tužiocu naknade troškove postupka u iznosu od 1.000,00 KM, a sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Stavom drugim izreke prvostepene presude, odbijen je kao neosnovan zahtjev tuženih za naknadu troškova postupka.

Protiv prvostepene presude žale se tuženi iz svih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku ("Službene novine FBiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu skraćeno: ZPP), sa prijedlozima kao u žalbi. Tuženi potražuju i troškove za sastav žalbe u iznosu od 1.162,50 KM, uvećano za 17% PDV-a u iznosu od 197,60 KM i troškove takse na žalbu po odluci suda.

Prema podacima spisa slijedi: da je odlučujući o žalbi u odnosu na tužene: 1.G.K. i 3. M.M. izjavljenoj na naprijed navedenu prvostepenu presudu, ovaj sud u sjednici vijeća donio presudu broj: 32 0 P 339865 20 Gž od 15.02.2023.godine, kojom je njihovu žalbu odbio i prvostepenu presudu potvrdio; da su protiv presude ovog suda broj:32 0 P 339865 20 Gž od 15.02.2023.godine 1. tuženi i 3.tuženi izjavili reviziju Vrhovnom sudu FBiH i da je odlučujući o njihovoj reviziji izjavljenoj protiv naprijed navedene presude ovog suda, Vrhovni sud FBiH rješenjem broj: 32 0 P 339865 23 Rev od 09.11.2023.godine, reviziju usvojio, ukinuo presudu ovog suda broj: 32 0 P 339865 20 Gž od 15.02.2023.godine i predmet vratio ovom sudu kao drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku, ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga iznesenih u žalbi, u smislu odredbe člana 221. ZPP, a imajući u vidu primjedbe i upute iz ukidnog rješenja Vrhovnog suda FBiH od 09.11.2023.godine, u sjednici vijeća održanoj 13.02.2024. godine, ovaj sud je odlučio da je žalba djelimično osnovana u odnosu na 1. tuženog G.K. i 3. tuženog M.M., dok po žalbi u odnosu na 2. tuženog M.J. ovaj sud nije odlučivao, iz sljedećih razloga:

Predmet spora jeste isplata duga po Ugovoru o kreditu broj: 163909395 od 24.12.2008. godine, po kojem je pravni prednik tužioca, 1.tuženom isplatio 50.000,00 KM, a 1.tuženi se obavezao vratiti tužiocu taj iznos glavnog duga uz ugovorene i zatezne kamate u ugovorenom roku i to u 120 anuiteta po otplatnom planu, kao sastavnom dijelu ugovora, dok su se na plaćanje po predmetnom ugovoru 2.tuženi i 3.tuženi obavezali kao jamci-platci. Prema podacima spisa slijedi da je tužilac, u konačnom na nastavku glavne rasprave 06.11.2019. godine, tražio da mu tuženi solidarno isplate ukupan dug po navedenom kreditu u iznosu od 87.619,57 KM, uvećano za zakonsku zateznu kamatu na glavni dug od 59.314,23 KM (iznos se sastoji od duga po glavnici u iznosu od 41.732,52 KM i duga po dospjelim redovnim kamatama u iznosu od 17.581,98 KM), počev od 19.07.2018. godine, pa do konačne isplate, a sve obračunato na dan 31.07.2018. godine, od strane vještaka ekonomske struke Nihada Jusufovića, u njegovom dopunskom nalazu od 21.10.2019. godine, u skladu sa kojim je tužilac u konačnom i postavio tužbeni zahtjev.

Dakle, u konkretnom slučaju tuženi imaju položaj materijalnih suparničara na tuženoj strani, u smislu odredbe člana 362. stav 1. tačka 1. ZPP, a ne položaj jedinstvenih suparničara na tuženoj strani (odredba člana 366. ZPP), tako da tuženi kao materijalni suparničari u parnici, imaju položaj samostalnih stranaka i njihove radnje ili propuštanja niti koriste niti štete drugim suparničarima, u smislu odredbe člana 365. ZPP.

Naime, prema podacima iz CMS sistema slijedi, da je 28.11.2019. godine umro 2.tuženi M.J., dakle, nakon zaključene glavne rasprave pred prvostepenim sudom 06.11.2019. godine, a prije donošenja pobijane presude 06.12.2019. godine. Smrću 2.tuženog 28.11.2019. godine, stekli su se zakonski uslovi za prekid postupka u odnosu na 2.tuženog, iz člana 378. tačka 1. ZPP, a punomoć koju je on dao punomoćniku, koji je u njegovo ime izjavio žalbu, prestala je smrću 2.tuženog, u smislu odredbe člana 311. stav 1.

ZPP, što je prvostepeni sud zanemario, kada je ovom sudu dostavio predmet na odlučivanje po žalbi izjavljenoj od strane punomoćnika Seada Agića advokata iz Tuzle i u odnosu na 2.tuženog M.J., u odnosu na kojeg je bilo mjesta da se donese rješenje o prekidu postupka, u smislu odredbi člana 378. tačka 1. i 380. ZPP.

Kako se zbog smrti 2.tuženog M.J., po samom zakonu u odnosu na njega prekida postupak u ovoj pravnoj stvari, u smislu odredbe člana 378. tačka 1. ZPP, to se ovaj sud nije mogao ni upuštati u odlučivanje po žalbi u odnosu na 2.tuženog M.J., koju je žalbu u ime 2.tuženog izjavio punomoćnik na osnovu punomoći koja je prestala njegovom smrću, zbog čega u ovoj fazi postupka u odnosu na njega nije ni odlučivano o pravilnosti i zakonitosti prvostepene presude, nego je u sjednici vijeća održanoj 13.02.2024. godine, odlučeno da se u odnosu na njega predmet vrati prvostepenom sudu radi donošenja odluke o prekidu postupka, shodno odredbama člana 378. tačka 1. i 380. ZPP. Zbog toga, ovaj sud se nije ni upuštao u osnovanost žalbenih navoda da 2.tuženom M.J. nikada nije dostavljen otkaz ugovor o kreditu od 24.11.2015. godine, jer da je poštanska povratnica prezentirana od strane tužioca, prazna i nepotpisana, što u konačnom nije ni relevantno u odnosu na žalitelje, koji imaju položaj materijalnih suparničara iz člana 362. stav 1. tačka 1. ZPP, a ne jedinstvenih, odnosno nužnih suparničara iz člana 366. tog Zakona, kako se to neosnovano nastoji predstaviti u žalbi žalitelja.

U postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude, na osnovu predloženih i izvedenih dokaza i razloga pobijane presude slijedi:

- da je pravni prednik tužioca, kao davalac kredita, zaključio ugovor o kreditu broj 1639209395 od 24.12.2008. godine, sa 1.tuženim G.K., kao korisnikom kredita, na iznos od 50.000,00 KM, sa rokom vraćanja od 120 mjeseci i ugovorenom kamatnom stopom od 11,49% godišnje, koja je promjenjiva i ugovorenim mjesečnim anuitetom otplate od 686,65 KM, u skladu sa planom otplate kredita, pri čemu se 1.tuženi, kao korisnik kredita, obavezao platiti i zateznu kamatu na dospjele obaveze koje nije podmirio u određenom roku;
- da su 2.tuženi M.J. i 3.tuženi M.M., kao jemci po navedenom ugovoru o kreditu, potpisali predmetni ugovor o kreditu od 24.12.2008. godine, sa pravnim prednikom tužioca, kao solidarni dužnici – jamci platci, da su 2.tuženi i 3.tuženi, kao sudužnici i solidarni dužnici – jamci platci, preuzeli obavezu i odgovornost za sve obaveze korisnika iz navedenog ugovora o kreditu (član 12. Ugovora o kreditu);
- da je 1.tuženom, kao korisniku kredita, dana 31.12.2008.godine isplaćen odobreni kredit od strane pravnog prednika tužioca;
- da je 1.tuženi kao korisnik kredita, prestao redovno izmirivati svoje kreditne obaveze kako je to ugovoreno u članu 3. navedenog ugovora;
- da je tužilac pozvao 1.tuženog na redovno izmirenje svojih kreditnih obaveza pismenom opomenom pred otkaz ugovora o kreditu od 13.11.2015. godine, na adresu koju je 1.tuženi dostavio pravnom predniku tužioca, kao davaocu kredita, i da je u ime 1.tuženog tu opomenu 17.11.2015. godine, zaprimila osoba na adresi koju je 1.tuženi dostavio pravnom predniku tužioca;
- da je tužilac pozvao 3.tuženog, kao jemca, na redovno izmirenje svojih obaveza po navedenom ugovoru o kreditu, pismenom opomenom pred otkaz ugovora o kreditu od 13.11.2015. godine i da je u ime 3.tuženog tu opomenu 18.11.2015. godine, zaprimio susjed 3.tuženog, i to na istu adresu na koju mu je i prvostepeni sud dostavio tužbu na odgovor, koju je on lično zaprimio 04.10.2018. godine;
- da je u skladu sa odredbom člana 8. navedenog ugovora o kreditu, pravni prednik tužioca pismeno otkazao navedeni ugovor o kreditu 1.tuženom, kao korisniku kredita, 24.11.2015. godine, koji je otkaz ugovora o kreditu u ime 1.tuženog dana 28.11.2015.godine zaprimila osoba M.K. na adresi koju je 1.tuženi dao prilikom zaključenja ugovora o kreditu;
- da je u skladu sa članom 12. navedenog ugovora o kreditu, pravni prednik tužioca pismeno otkazao ugovor o kreditu i u odnosu na 3.tuženog, kao jemca, koji je otkaz ugovora o kreditu u ime 3.tuženog dana 01.12.2015.godine zaprimila osoba M.R. (supruga) i

- da iz sadržine nalaza i mišljenja vještaka finansijske struke Nihada Jusufovića dipl.ecc. od 07.08.2019. godine, dopunskog nalaza i mišljenja od 21.10.2019. godine i usmenog izjašnjenja vještaka na glavnoj raspravi 06.11.2019. godine, slijedi: da je bilo 18. uplata u ukupnom iznosu od 18.578,44 KM, koje je tužilac u svojim evidencijama knjižio na glavnici, kamate zatezne kamate i troškove opomena, da na dan 31.07.2018. godine tj. na dan podnošenja tužbe, ukupan dug iznosi 87.619,57 KM, da se ovaj ukupan dug sastoji od duga po glavnici u iznosu od 41.732,25 KM i duga po dospjelim redovnim kamatama u iznosu od 17.581,98 KM, odnosno da ukupan dug po osnovu glavnice i ugovorenih redovnih kamata iznosi 59.314,23 KM; kao i od duga po dospjelim zateznim kamata u iznosu 28.240,33 KM, a koje su obračunate zbog zadocnjenja u plaćanju glavnog duga i ugovorene redovne kamate po zakonskoj stopi od 12%, i dospjelih troškova u iznosu od 65,01 KM.

Suština žalbenih prigovora 1.tuženog i 3.tuženog svodi se na tvrdnje: da prvostepeni sud nije pravilno cijenio način uručenja opomena pred otkaz ugovora o kreditu od 13.11.2015. godine, kao i način uručenja otkaza ugovora o kreditu od 24.11.2015. godine, jer da ostaje nepoznato na osnovu čega prvostepeni sud zaključuje da je dostavnicu o prijemu opomene od 13.11.2015. godine, u ime 1.tuženog potpisalo lice – član domaćinstva, kao i da tužilac u toku postupka nije dokazao da 3.tuženi uopšte živi na adresi u ulici ..., L., zbog čega smatraju da je došlo do povrede odredbi člana 8., 191. stav 4., a u vezi sa članom 123. ZPP, smatrajući da je ovo naročito važno iz razloga validnosti otkaza ugovora o kreditu koji po žaliteljima zavisi od uredne dostave pismenog akta o otkazu ugovora, te da je prvostepeni sud propustio pravilno primijeniti odredbe člana 1065. i 1067. Zakona o obligacionim odnosima, u odnosu na 1.tuženog, odnosno odredbu člana 1019. stav 2. i 3. istog Zakona, u odnosu na 3.tuženog, zbog istaknutog prigovora zastare potraživanja.

Suprotno rezonovanju 1.tuženog i 3.tuženog u žalbi (u daljem tekstu: žalitelji), imajući u vidu naprijed utvrđeno činjenično stanje, koje se žalbenim prigovorima ne dovodi u sumnju, za valjanost otkaza ugovora o kreditu, u smislu odredbe člana 8. navedenog ugovora o kreditu, nije relevantno kada je pravni prednik tužioca i na koji način uručio opomene pred otkaz ugovora o kreditu od 13.11.2015. godine, niti je relevantno kada je otkaz od 24.11.2015. godine, uručen 1.tuženom, kao korisniku kredita i 3.tuženom, kao jemcu-platcu, po navedenom ugovoru o kreditu. Ovo iz razloga što iz sadržine spisa i razloga pobijane presude slijedi, da su putem pošte na posljednje poznate adrese dostavljene žaliteljima opomene pred otkaz ugovora o kreditu(17.11.2015. godine 1.tuženom, a 18.11.2015. godine 3.tuženom), kao i otkaz ugovora o kreditu (1.tuženom 28.11.2015. godine, a 3.tuženom 01.12.2015. godine), obzirom da se pismena nisu vratila sa naznakom da su imenovani nepoznati na adresama, pri čemu žalitelji nisu ni obavijestili pravnog prednika tužioca o eventualnoj promjeni adrese stanovanja, iako su se na to obavezali, odredbom člana 10. navedenog ugovora o kreditu.

U konačnom, ove činjenice ne mogu biti od uticaja na pravo pravnog prednika tužioca, kao davaoca kredita, da prije isteka ugovorenog roka od 120 mjeseci jednostrano otkáže korištenje navedenog ugovora o kreditu 1.tuženom, kao korisniku kredita, u situaciji kada iz izvedenih dokaza slijedi da je 1.tuženi zadocnio sa ispunjenjem svojih preuzetih obaveza navedenim ugovorom o kreditu, a da 3.tuženi nije preuzeo ispunjenje novčanih obaveza 1.tuženog, iako se obavezao u navedenom ugovoru o kreditu da će on izmiriti sve obaveze po kreditu, ukoliko to propusti 1.tuženi.

Prema tome, danom jednostranog otkaza 24.11.2015. godine od strane pravnog prednika tužioca, dospio je za naplatu u cijelosti navedeni kredit, a kako su to pravni prednik tužioca i 1.tuženi ugovorili (član 8. ugovora), na što je pristao i 3.tuženi potpisom ovog ugovora o kreditu kao solidarni dužnik – jamac platac (član 12. ugovora),a ne 01.03.2011.godine,što žalitelji zanemaruju i na čemu neosnovano istrajavaju u žalbi. Nadalje, žalitelji zanemaruju da je u članu 8.navedenog ugovora ugovoreno pravo davaoca

kredita na prijevremeni jednostrani otkaz ugovora o kreditu zbog neredovnog izmirenja ugovorenih kreditnih obaveza od strane korisnika, odnosno jemaca-plataca, a ne njegova obaveza, zbog čega i nije zastarjelo samo pravo tužioca na isplatu duga po navedenom kreditu do podnesene tužbe 31.07.2018.godine, u smislu odredbe člana 373. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, kako se to nastoji predstaviti u žalbi.

Međutim, djelimično su osnovani žalbeni prigovori žalitelja da je prvostepeni sud propustio pravilno raspraviti istaknuti prigovor zastare potraživanja, sa aspekta trogodišnjeg zastarnog roka iz člana 372. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima, a koji su prigovor žalitelji isticali tokom prvostepenog postupka, što su ponovili i u žalbi i u izjavljenoj reviziji, zbog čega je navedenim rješenjem Vrhovnog suda F BiH i ukinuta naprijed navedena presuda ovog suda. Ovo iz razloga što je ugovorena otplata kredita u 120 anuiteta u mjesečnim iznosima u skladu sa otplatnim planom, a koji anuitet se sastoji iz glavnice kredita i ugovorene redovne kamate (član 2. i 3. ugovora), tako da svaki dospjeli anuitet zastarijeva u trogodišnjem zastarnom roku, koji se rok računa počev od prvog narednog dana u odnosu na ugovoreni rok dospelosti plaćanja pojedinih anuiteta u skladu sa otplatnim planom, što je prvostepeni sud zanemario, tako da prvostepena presuda nije zasnovana na pravilnoj primjeni materijalnog prava, kada je u pitanju pravo tužioca da traži naplatu duga po osnovu dospjelih anuiteta koji su zastarjeli do podnesene tužbe 31.07.2018.godine, obzirom da su se žalitelji blagovremeno pozvali na zastaru potraživanja.

Naime, iz navedenog ugovora o kreditu slijedi: da je ugovoreno plaćanje kredita u 120 jednakih mjesečnih anuiteta; da prvi anuitet dopijeva 01.02.2009. godine u iznosu od 686,65 KM, a sve u skladu sa planom otplate (član 3. Ugovora) i da je u članu 2. navedenog ugovora ugovoreno da će u slučaju promjene kamatne stope sačiniti se novi otplatni plan za otplatu anuiteta koji dopijevaju nakon datuma promjene kamatne stope.

Nadalje, iz dopunskog nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke od 21.10.2019. godine, slijedi: da je prije jednostranog otkaza ugovora o kreditu 24.11.2015. godine, četiri puta došlo do promjene plana otplate zbog promjene ugovorene kamatne stope iz člana 2. Ugovora o kreditu; da je po prvom otplatnom planu za period od 01.02.2009. godine, zaključno sa 01.03.2011. godine, bilo 26 anuiteta u iznosu od po 686,65 KM, koji se sastoje od glavnice i ugovorene redovne kamate i da anuiteti po prvom otplatnom planu dopijevaju 01-og u mjesecu za tekući mjesec; da je po drugom otplatnom planu za period od 01.05.2011. godine do 01.01.2013. godine, bilo 21 anuiteta u iznosu od po 688,20 KM, koji se sastoje od glavnice i ugovorene redovne kamate i da anuiteti po drugom otplatnom planu dopijevaju 01-og u mjesecu za tekući mjesec, osim za februar i oktobar 2012. godine, koji anuiteti dopijevaju 03-eg u mjesecu za tekući mjesec; da je po trećem otplatnom planu za period od 01.02.2013. godine do 01.01.2015. godine, bilo 24 anuiteta u iznosu od po 671,46 KM, koji se sastoje od glavnice i ugovorene redovne kamate i da anuiteti po trećem otplatnom planu dopijevaju 01-og u mjesecu za tekući mjesec; da je po četvrtom otplatnom planu za period od 03.02.2015. godine do 01.11.2015. godine, bilo 10 anuiteta u iznosu od po 668,56 KM, koji se sastoje od glavnice i ugovorene redovne kamate i da anuiteti po četvrtom otplatnom planu dopijevaju 01-og u mjesecu za tekući mjesec, osim za februar 2015. godine, koji anuitet dopijeva 03-eg u mjesecu za tekući mjesec; da je od ugovorenih 120 anuiteta za naplatu dospio 81 anuitet do otkaza ugovora o kreditu 24.11.2015. godine, tako da je danom otkaza ugovora o kreditu dospjelo za naplatu i preostalih nedospjelih 39 ugovorenih anuiteta.

Prema tome, kada se imaju u vidu: dospelost pojedinih anuiteta na dan otkaza ugovora o kreditu 24.11.2015. godine; 18. izvršenih uplata duga po kreditu u ukupnom iznosu od 18.578,44 KM, u periodu od 15.04.2009. godine – 06.01.2016. godine; kao i istaknuti prigovor zastare potraživanja za period od 01.02.2011. godine do 01.11.2015. godine, to su do podnesene tužbe 31.07.2018. godine, zastarjela potraživanja koja se odnose na 59 dospjelih anuiteta za period 01.02.2011. godine do 01.07.2015. godine, kako

u pogledu glavnog duga, tako i kamatnog zahtjeva, koji dijeli sudbinu glavnog duga, dok do podnesene tužbe 31.07.2018. godine, nisu zastarjela potraživanja u iznosu od 28.813,09 KM, na ime 4 dospjela anuiteta za period od 01.08. – 01.11.2015. godine i 39 nedospjelih anuiteta, uvećano za troškove opomene koji su dospjeli za naplatu otkazom ugovora o kreditu 24.11.2015. godine.

Naime, kada se ima u vidu da je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 31.07.2018. godine, do podnesene tužbe protekao je trogodišnji zastarni rok, iz člana 372. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima, za potraživanja iz 2 dospjela anuiteta po prvom otplatnom planu, u kojem je mjesečni anuitet bio određen u iznosu od 686,65 KM, koji je počeo teći 02.02.2011. godine, za februar 2011. godine, odnosno koji je počeo teći 02.03.2011. godine, za mart 2011. godine, u smislu člana 361. Zakona o obligacionim odnosima, tako da je za potraživanja po ova 2 dospjela anuiteta trogodišnji zastarni rok protekao prije podnesene tužbe dana 31.07.2018. godine. Kako su se žalitelji pozvali na prigovor zastare, to tužiocu ne pripada pravo da traži ispunjenje kreditnih obaveza po ova 2 anuiteta (osporeni period 02. i 03. mjesec 2011. godine), u smislu odredbi člana 360. stav 1. i 2. Zakona o obligacionim odnosima, sa kamatnim zahtjevom, koje dijele sudbinu glavnog zahtjeva, zbog čega je u ovom dijelu valjalo žalbu žalitelja uvažiti.

Nadalje, tužiocu ne pripada pravo da traži ispunjenje kreditnih obaveza za potraživanja po osnovu dospjelih 21 anuiteta po drugom otplatnom planu, u kojem je mjesečni anuitet bio određen u iznosu od 688,20 KM, koji su anuiteti dospjeli za naplatu 01-og u mjesecu za tekući mjesec, osim za februar i oktobar 2012. godine, koji su dospjeli za naplatu 03-eg u mjesecu za tekući mjesec, zbog čega je trogodišnji zastarni rok iz člana 372. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima, za maj 2011.godine, kao najstariji dospjeli neplaćeni anuitet po drugom otplatnom planu počeo teći 02-og maja 2011.godine, dok je za januar mjesec 2013. godine, kao posljednji dospjeli nenaplaćeni anuitet po drugom otplatnom planu, počeo teći 02. januara 2013. godine, u smislu člana 361. Zakona o obligacionim odnosima, tako da je za potraživanja po osnovu 21 dospjelog anuiteta po drugom otplatnom planu, trogodišnji zastarni rok protekao prije podnesene tužbe dana 31.07.2018. godine. Kako su se žalitelji pozvali na prigovor zastare, to tužiocu zbog zastare potraživanja ne pripada pravo da traži ispunjenje kreditnih obaveza po osnovu ovih dospjelih 21 anuiteta (osporeni period 05.mjesec 2011. godine – 01.mjesec 2013. godine), u smislu odredbi člana 360. stav 1. i 2. Zakona o obligacionim odnosima, sa kamatnim zahtjevom, koje dijele sudbinu glavnog zahtjeva, zbog čega je i u ovom dijelu valjalo žalbu žalitelja uvažiti.

Takođe, tužiocu ne pripada pravo da traži ispunjenje kreditnih obaveza potraživanja po osnovu dospjelih 24 anuiteta po trećem otplatnom planu u kojem je mjesečni anuitet bio određen u iznosu od 671,46 KM, koji su dospjeli za naplatu 01-og u mjesecu za tekući mjesec, zbog čega je trogodišnji zastarni rok iz člana 372. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima, za januar 2013.godine, kao najstariji dospjeli neplaćeni anuitet po trećem otplatnom planu, počeo teći 02-og januara 2013.godine, dok je za januar 2015. godine, kao posljednji dospjeli nenaplaćeni anuitet po trećem otplatnom planu, počeo teći 02-og januara 2015. godine, u smislu člana 361. Zakona o obligacionim odnosima, tako da je za potraživanja po osnovu 24 anuiteta po trećem otplatnom planu, trogodišnji zastarni rok protekao prije podnesene tužbe dana 31.07.2018. godine. Kako su se žalitelji pozvali na prigovor zastare, to tužiocu ne pripada pravo da traži ispunjenje kreditnih obaveza po osnovu ova 24 anuiteta (osporeni period 01.mjesec 2013. godine – 01.mjesec 2015. godine), u smislu odredbi člana 360. stav 1. i 2. Zakona o obligacionim odnosima, sa kamatnim zahtjevom, koje dijele sudbinu glavnog zahtjeva, zbog čega je i u ovom dijelu valjalo žalbu žalitelja uvažiti.

Nadalje, tužiocu ne pripada pravo da traži ispunjenje kreditnih obaveza za potraživanja po osnovu dospjelih 6 anuiteta po četvrtom otplatnom planu, u kojem je

mjesečni anuitet bio određen u iznosu od 668,56 KM, koji su dospjeli za naplatu 01-og u mjesecu za tekući mjesec, osim za februar 2015. godine, koji je dospio za naplatu 03-eg u mjesecu 2015. godine, zbog čega je trogodišnji zastarni rok iz člana 372. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima, za februar 2015.godine, kao najstariji dospjeli neplaćeni anuitet po četvrtom otplatnom planu počeo teći 04-og februara 2015.godine, dok je za juli 2015.godine, kao posljednji dospjeli nenaplaćeni anuitet po četvrtom otplatnom planu, počeo teći 02.-og jula 2015.godine, u smislu člana 361. Zakona o obligacionim odnosima, tako da je za potraživanje po osnovu ovih 6 dospjelih anuiteta po četvrtom otplatnom planu, trogodišnji zastarni rok protekao prije podnesene tužbe dana 31.07.2018.godine. Kako su se žalitelji pozvali na prigovor zastare, to tužiocu ne pripada pravo da traži ispunjenje kreditnih obaveza po osnovu ovih 6 anuiteta (osporeni period 02.mjesec 2015. godine – 07.mjesec 2015. godine), u smislu odredbi člana 360. stav 1. i 2. Zakona o obligacionim odnosima, sa kamatnim zahtjevom, koje dijele sudbinu glavnog zahtjeva, zbog čega je i u ovom dijelu valjalo žalbu žalitelja uvažiti.

Međutim, kada se ima u vidu istaknuti prigovor zastare potraživanja za period od februara 2011. godine, zaključno sa novembrom 2015. godine, to do podnesene tužbe 31.07.2018. godine, nije protekao trogodišnji zastarni rok iz člana 372. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima, za potraživanja po osnovu 4 dospjela anuiteta u mjesečnim iznosima od po 668,56 KM, koji se odnose na avgust, septembar, oktobar i novembar 2015. godine, što ukupno iznosi 2.674,24 KM. Ovo iz razloga što su ovi anuiteti dospjeli za naplatu 01-og u mjesecu za tekući mjesec, zbog čega se trogodišnji zastarni rok imao računati počev od 02-og u mjesecu za ove tekuće mjesece iz 2015. godine, u smislu odredbe člana 361. Zakona o obligacionim odnosima. Dakle, kada se ima u vidu da je za avgust 2015. godine, mjesečni anuitet dospio za naplatu 01. avgusta 2015. godine, zastarni rok je počeo teći 02. avgusta 2015. godine, dok je za novembar 2015. godine, mjesečni anuitet dospio za naplatu 01. novembra 2015. godine, zastarni rok je počeo teći 02. novembra 2015. godine, tako da za ova 4 anuiteta trogodišnji zastarni rok nije protekao do podnesene tužbe 31.07.2018. godine, zbog čega je i osnovan tužbeni zahtjev tužioca da mu 1.tuženi i 3.tuženi solidarno ispune preuzetu obavezu za ove mjesece po navedenom ugovoru o kreditu, u ukupnom iznosu od 2.674,24 KM, tako da je u ovom dijelu valjalo odbiti njihov istaknuti prigovor zastare, kao neosnovan.

Nadalje, kada se ima u vidu istaknuti prigovor zastare potraživanja za period od februara 2011. godine, zaključno sa novembrom 2015. godine, te kada je na dan otkaza ugovora o kreditu 24.11.2015. godine, bilo 39 nedospjelih anuiteta u iznosu od po 668,56 KM prema četvrtom otplatnom planu, odnosno u ukupnom iznosu od 26.073,84 KM, to su isti dospjeli za naplatu danom otkaza ugovora o kreditu 24.11.2015. godine, kao i troškovi opomene u iznosu od 65,01 KM (a što proizilazi iz dopunskog nalaza i mišljenja navedenog vještaka), zbog čega se za potraživanje u ukupnom iznosu od 26.138,85 KM, zastarni rok imao računati počev od 25.11.2015. godine, kao prvi naredni dan nakon otkaza ugovora o kreditu, u smislu odredbe člana 361. Zakona o obligacionim odnosima, tako da do podnesene tužbe 31.07.2018. godine nije protekao petogodišnji zastarni rok iz člana 373. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, a niti trogodišnji zastarni rok iz člana 372. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima, zbog čega je i u ovom dijelu valjalo odbiti njihov istaknuti prigovor zastare, kao neosnovan.

Prema tome, kada se ima u vidu: da je bilo uplata po navedenom ugovoru o kreditu u iznosu od 18.578,44 KM, pri čemu žalitelji nisu ni tvrdili da nije bilo mjesta da tužilac knjiži navedene uplate na način kako je to utvrdio vještak ekonomske struke; da na dan 31.07.2018. godine tj. na dan podnošenja tužbe, potraživanje tužioca po osnovu glavnice i dospjelih redovnih kamata ukupno iznosi 59.314,23 KM (iznos od 41.732,25 KM po osnovu glavnice i iznos od 17.581,98 KM po osnovu dospjele redovne kamate), koliko je tužilac i tražio po osnovu glavnog duga na nastavku glavne rasprave 06.11.2019. godine; te kada nije zastarilo potraživanje tužioca po osnovu glavnog duga, u iznosu od 28.748,08 KM

(668,56 x 43 - nezastarjela 4 dospjela anuiteta i 39 nedospjelih anuiteta, po četvrtom otplatnom planu, koji su dospjeli otkazom ugovora o kreditu 24.11.2015. godine), to tužiocu pripada pravo da traži solidarnu isplatu glavnog duga od žalitelja, koji nije zastario u iznosu od 28.748,08 KM, kao i iznos od 65,01 KM, na ime dospjelih troškova, koji je dospio za naplatu danom otkaza ugovora o kreditu 24.11.2015. godine, što ukupno čini konačno dosuđeni iznos od 28.813,09 KM (28.748,08 KM + 65,01 KM), ali ne i zastarjeli traženi glavni dug u iznosu od 28.433,85 KM, koji se iznos odnosi na istaknuti prigovor zastare potraživanja za period od 01.02.2011. godine do 01.07.2015. godine, a koji zastarjeli glavni dug predstavlja razliku između traženog duga po glavnici i dospjelim redovnim kamatama u iznosu od 59.314,23 KM i nezastarjelog glavnog duga u iznosu od 28.748,08 KM.

Zbog toga, žalitelji su dužni solidarno isplatiti tužiocu iznos od 28.748,08 KM, na ime nezastarjelog glavnog duga, koji se sastoji od duga po glavnici i dospjelih redovnih kamata, a ne traženi iznos od 59.314,23 KM, kao i troškove opomene u iznosu od 65,01 KM, odnosno ukupan nezastarjeli iznos duga od 28.813,09 KM, i to 1.tuženi, shodno odredbi člana 8. Ugovora o kreditu, a u vezi sa odredbama člana 124., 262., 414. i 1065. Zakona o obligacionim odnosima, a 3.tuženi, shodno odredbi člana 12. Ugovora o kreditu, a u vezi sa odredbama člana 124., 262., 414. i 1004. stav 3. Zakona o obligacionim odnosima, dok je zbog djelimično osnovanog prigovora zastare, tužilac odbijen sa zahtjevom preko dosuđenog iznosa od 28.813,09 KM, do traženog iznosa od 59.314,23 KM, po osnovu glavnog duga, sa kamatnim zahtjevom. Stoga, nije prihvatljivo istrajavanje žalitelja u žalbi na tvrdnjama da je nedovoljan pravni osnov pobijane presude u odredbama člana 1065. Zakona o obligacionim odnosima, te da je prvostepeni sud propustio pravilno cijiniti odredbu člana 1067. Zakona o obligacionim odnosima, kojima se propisuju uslovi za otkaz ugovora o kreditu, kako se to neosnovano nastoji predstaviti u žalbi.

Suprotno rezonovanju žalitelja u žalbi, to što u članu 7. ugovora o kreditu nije naznačena visina zatezne kamate zbog zadocnjenja u ispunjenju kreditnih obaveza kako u pogledu isplate glavnog duga tako i ugovorenih kamata, ne znači da tužiocu ne pripada pravo na tražene zakonske zatezne kamate u skladu sa članom 7. ugovora o kreditu, a koja zatezna kamata tužiocu pripada, obzirom da su žalitelji zadocnili u ispunjenju novčanih obaveza koje potiču iz kreditnog poslovanja pravnog prednika tužioca, shodno članu 400. stav 3., a u vezi sa odredbom člana 277. Zakona o obligacionim odnosima i članom 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o visini stope zatezne kamate („Službene novine FBiH“ broj: 51/01), što žalitelji zanemaruju. Ovo tim prije kada se ima u vidu da žalitelji nisu ni izvodili dokaze na okolnosti da su na drugačiji način ugovorili visinu ugovorene zatezne kamate, sa pravnim prednikom tužioca, u slučaju zadocnjenja isplate ugovorenih anuiteta, kako se to nastoji neosnovano predstaviti u žalbi.

Međutim, prilikom odlučivanja o zahtjevu tužioca za tražene zakonske zatezne kamate na iznos glavnog duga od 59.314,23 KM, ovaj sud je imao u vidu da je iz naprijed navedenih razloga djelimično osnovan istaknuti prigovor zastare potraživanja za glavni dug, a samim time i za kamate na taj zastarjeli dug, koje kao sporedni zahtjev dijele sudbinu glavnog zahtjeva, zbog čega i nije tužiocu dosudio obračunate zakonske zatezne kamate u nominalnom iznosu od 28.240,33 KM, za koje se vještak izjasnio da su obračunate za ugovoreni period u visini od 12% u skladu sa članom 7. navedenog Ugovora o kreditu, što je u visini dozvoljene zakonske zatezne kamate i što po ocjeni i ovog suda nije u suprotnosti sa sadržinom člana 7. ugovora o kreditu, koja se odnosi na obavezu korisnika kredita, da je dužan na dospjele i nepodmirene iznose platiti zateznu kamatu, a samim time predstavlja i obavezu sudužnika i solidarnih dužnika – jamaca plataca, kakav status imaju žalitelji, a koji je iznos obračunatih kamata bio sastavni dio dosuđenog iznosa od 87.619,57 KM, u stavu prvom izreke prvostepene presude.

Po ocjeni ovog suda, zbog djelimično osnovanog prigovora zastare potraživanja, tužiocu pripada pravo na tražene zakonske zatezne kamate samo na nezastarjelo

potraživanje glavnog duga u iznosu od 28.813,09 KM, shodno odredbama člana 277. i 324. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, a u vezi sa odredbom člana 7. i 8. Ugovora o kreditu. Prema tome, kako iz nalaza i mišljenja navedenog vještaka proizilazi, da su žalitelji zadocnili sa ispunjenjem obaveza po osnovu ugovorenih anuiteta u skladu sa otplatnim planom, to tužiocu pripada pravo na traženu isplatu zakonskih zateznih kamata, i to: na zadnja 4. dospjela anuiteta do otkaza ugovora o kreditu, u iznosu od po 668,56 KM, od kada su pali u docnju za svaki pojedini anuitet, a to je prvi naredni dan od dana dospelosti svakog pojedinog navedenog anuiteta pa do konačne isplate, kao i na 39. nedospjelih neplaćenih anuiteta, uvećano za troškove opomena, koje su obaveze dospjele 24.11.2015. godine, danom otkaza ugovora o kreditu, počev od 25.11.2015. godine, kao prvog narednog dana od dana otkaza ugovora o kreditu, pa do konačne isplate. Zbog toga, ovaj sud i nije u izreci ove presude dosudio zakonske zatezne kamate u nominalnom obračunatom i traženom iznosu od 28.240,33 KM, koje su bile sastavni dio dosuđenog iznosa od 87.619,57 KM iz stava prvog izreke prvostepene presude, već je dug u ukupnom iznosu od 87.619,57 KM iz stava prvog izreke prvostepene presude, smanjio na iznos od 28.813,09 KM, koji iznos predstavlja nezastarjeli ukupni glavni dug (glavnica + ugovorena redovna kamata), dok je o traženim zakonskim zateznim kamatama odlučio kao u stavu prvom izreke ove presude, krećući se u granicama zahtjeva tužioca vezano za tražene zakonske zatezne kamate (član 2. ZPP), a imajući u vidu i istaknuti prigovor zastare potraživanja, koji je osnovan u odnosu na navedenih 59 dospjelih anuiteta za period od 01.02.2011. godine do 01.07.2015. godine.

Imajući u vidu naprijed izloženo, valjalo je žalbu 1.tuženog i 3.tuženog djelimično uvažiti i primjenom odredbe člana 229. tačka 4. ZPP, prvostepenu presudu u dosuđujućem dijelu sadržanom u stavu prvom izreke djelimično preinačiti i dosuđeni iznos ukupnog duga smanjiti, na koji je dosuđena zakonska zatezna kamata, kako je to odlučeno u stavu prvom izreke ove presude, dok je primjenom odredbe člana 226. ZPP, valjalo prvostepenu presudu potvrditi u preostalom pobijanom dijelu sadržanom u stavu prvom izreke, koja se odnosi na glavni dug sa kamatnim zahtjevom, kako je to odlučeno u stavu trećem izreke ove presude.

Prema odredbi iz člana 397. stav 2. ZPP, kada sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, odlučiti će o troškovima cijelog postupka.

Odlučujući o troškovima cijelog postupka (troškovi prvostepenog parničnog postupka, troškovi žalbenog postupka i troškovi revizijskog postupka), ovaj sud je imao u vidu da su žalitelji tužbeni zahtjev osporavali u potpunosti tokom cijelog postupka, da imaju položaj običnih suparničara, tako da im troškovi pripadaju na jednake dijelove, te da se u konačnom uspjeh tužioca u sporu može iskazati u omjeru od 48,50%, a žalitelja u omjeru od 51,50%, (tužilac tužbenim zahtjevom u tužbi tražio iznos od 59.402,12 KM po osnovu glavnog duga, a u konačnom mu je dosuđen iznos od 28.813,09 KM), tako da bi tužiocu spram uspjeha u sporu od 48,50%, pripadali troškovi parničnog postupka u iznosu od 485,00 KM, a ne dosuđeni iznos od 1.000,00 KM, u stavu prvom izreke prvostepene presude, čiji se obračun posebnim žalbenim prigovorima žalitelja i ne osporava, da i žalitelji nisu postavili određen zahtjev za naknadu troškova postupka, u pismenom troškovniku dostavljenom na glavnoj raspravi 06.11.2019. godine, kao i u izjavljenoj žalbi i reviziji, a što je ovaj sud imao u vidu, te se kretao u granicama njihovog postavljenog zahtjeva za troškove postupka (član 2. ZPP).

Po ocjeni ovog suda, a imajući u vidu vrijednost predmeta spora u pogledu glavnog duga od 59.402,12 KM, odredbe člana 316. stav 2., 386. stav 2., 387. i 393. stav 1. ZPP, kao i ograničenje iz člana 1. Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o advokaturi FBiH („Službene novine FBiH“ broj: 18/05), da radnje koje preduzima advokat pružajući pravnu pomoć stranci, ne mogu prelaziti visinu prosječne mjesečne neto plaće u FBiH u vrijeme preduzete radnje, a u vezi sa odredbom člana 29. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine FBiH“ broj: 22/04 i 24/04), kao i da je sve tužene zastupao

isti advokat i da su u konačnom 1.tuženi i 3.tuženi uspjeli u sporu 51,50%, zbog čega bi im pripadalo dvije trećine od traženih troškova parničnog postupka, kako slijedi : 1. nagrada za sastav odgovora na tužbu 01.11.2018. godine u iznosu od 310,36 KM (51,50% od dvije trećine prosjeka neto plaće u FBiH za avgust 2018. godine u iznosu od 904,00 KM – Sl. novine FBiH broj 82/18 od 17.10.2018. godine), uvećano za 52,76 KM na ime 17% PDV, odnosno ukupan iznos od 363,12 KM; 2. 25% nagrade za zastupanje na odgođenom pripremnom ročištu 18.02.2019. godine u iznosu od 77,84 KM (51,50% od dvije trećine prosjeka neto plaće u FBiH za novembar 2018. godine u iznosu od 907,00 KM – Sl. novine FBiH broj 3/2019 od 23.01.2019. godine, što iznosi 311,19 KM x 25% jer se radi o odgodi pripremnog ročišta), uvećano za iznos od 13,23 KM, na ime 17% PDV, odnosno ukupno 91,07 KM; 3. nagrada za zastupanje na pripremnom ročištu 09.04.2019. godine u iznosu od 317,24 KM (51,50% od dvije trećine prosjeka neto plaće u FBiH za januar 2019. godine u iznosu od 924,00 KM – Sl. novine FBiH broj 17/19 od 20.03.2019. godine), uvećano za iznos od 53,93 KM, na ime 17% PDV, odnosno ukupno 371,17 KM; 4. 25% nagrade za zastupanje na odgođenoj glavnoj raspravi 31.05.2019. godine u iznosu od 78,62 KM (51,50% od dvije trećine prosjeka neto plaće u FBiH za mart 2019. godine u iznosu od 916,00 KM – Sl. novine FBiH broj 33/19 od 17.05.2019. godine, što iznosi 314,48 KM x 25%, jer se radi o odgodi glavne rasprave), uvećano za iznos od 13,36 KM na ime 17% PDV, odnosno ukupno 91,98 KM; 5. 25% nagrade za zastupanje na odgođenoj glavnoj raspravi 20.08.2019. godine u iznosu od 80,50 KM (51,50% od dvije trećine prosjeka neto plaće u FBiH za maj 2019. godine u iznosu od 938,00 KM – Sl. novine FBiH broj 51/19 od 19.07.2019. godine, što iznosi 322,03 KM x 25%, jer se radi o odgođenoj glavnoj raspravi), uvećano za iznos od 13,68 KM na ime 17% PDV, odnosno ukupno 94,18 KM; 6. nagrada za zastupanje na glavnoj raspravi 30.09.2019. godine, u iznos od 322,72 KM, (51,50% od dvije trećine prosjeka neto plaće u FBiH za juli 2019. godine u iznosu od 940,00 KM – Sl. novine FBiH broj 68/2019 od 18.09.2019. godine), uvećano za iznos od 54,86 KM, na ime 17% PDV, odnosno ukupno 377,56 KM; 7. 50% nagrade za zastupanje na nastavku glavne rasprave 06.11.2019. godine, u iznosu od 159,98 KM (51,50% od dvije trećine prosjeka neto plaće u FBiH za avgust 2019. godine u iznosu od 932,00 KM – Sl. novine FBiH broj 78/19 od 23.10.2019. godine, što iznosi 319,97 KM x 50%, jer se radi o nastavku glavne rasprave), uvećano za iznos od 27,19 KM na ime 17% PDV, odnosno ukupno 187,17 KM i 8. 51,50% tražene takse na odgovor na tužbu u iznosu od 128,75 KM, što bi ukupno na ime troškova prvostepenog parničnog postupka iznosilo 1.705,00 KM, da i tužilac nije tražio troškove postupka.

Nadalje, slijedi da bi 1.tuženom i 3.tuženom, pripadajući troškovi žalbenog postupka spram uspjeha u sporu od 51,50%, iznosili na ime sastava žalbe 06.01.2020. godine, u iznosu od 323,42 KM, (51,50% od dvije trećine prosjeka neto plaće u FBiH za oktobar 2019. godine u iznosu od 942,00 KM – Sl. novine FBiH broj 95/19 od 18.12.2019. godine), uvećano za iznos od 54,98 KM na ime 17% PDV, odnosno ukupno 378,40 KM i na ime 51,50% tražene takse na žalbu u iznosu od 257,50 KM, što bi ukupno na ime troškova žalbenog postupka iznosilo 635,90 KM, kao i 51,50 % na ime troškova za sastav revizije od 31.03.2023. godine, u iznosu do 414,73 KM (51,50% od dvije trećine prosjeka neto plaće u FBiH za januar 2023. godine u iznosu od 1.208,00 KM – Sl. novine FBiH broj 20/23 od 22.03.2023. godine), uvećano za iznos od 70,50 KM na ime 17% PDV, odnosno ukupno 485,23 KM.

Prema tome, cjelokupni troškovi postupka 1.tuženog i 3.tuženog iznosili bi 2.826,13 KM, pa kada se njihovi pripadajući troškovi umanje za pripadajuće troškove tužioca u iznosu od 485,00 KM, to je u konačnom tužilac dužan žaliteljima isplatiti iznos od 2.341,13 KM, na ime cjelokupnih troškova postupka, a ne tražene iznose po njihovim zahtjevima, zbog čega je i preinačena odluka o troškovima postupka sadržana u stavu prvom i drugom izreke prvostepene presude, primjenom odredbe člana 235. tačka 3. ZPP, te odlučeno o troškovima žalbenog i revizijskog postupka u odnosu na 1.tuženog i 3.tuženog, shodno

odredbi člana 396. stav 3. ZPP, kao u stavu drugom izreke ove presude, koja u ovom dijelu ima karakter rješenja.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Amela Delić, s.r.